

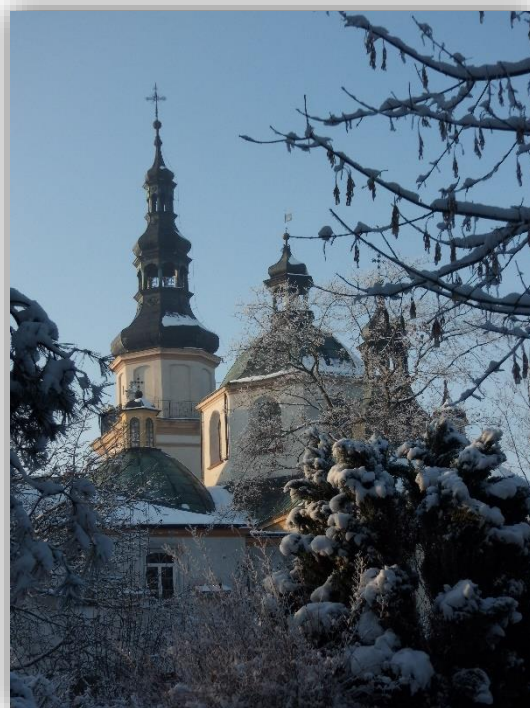

grudzień 2022 r.

Drodzy Przyjaciele!

Wdzięczne za wszelkie dobro, którego od Was doświadczamy, chcemy podzielić się tym, czym żyliśmy w kończącym się już roku.

Pełne ufności i nadziei na Bożą Opatrzność, celebrując o północy mszę św., której tradycyjnie przewodniczył nasz przyrowski proboszcz - ks. Paweł Lesiakowski, weszliśmy z radością w Nowy Rok będący także czasem Jubileuszu 800-lecia obecności dominikanów na ziemiach polskich.

W Klasztorze Świętej Trójcy w Krakowie 24 stycznia rozpoczęła się Kapituła Prowincjalna, toteż szczególną modlitwą do Ducha Świętego objęliśmy wszystkich Braci uczestniczących w obradach i w wyborze nowego Prowincjała, którym został o. Łukasz Wiśniewski OP. Na zakończenie Kapituły, 19 lutego, odbyła się uroczysta Eucharystia, oficjalnie otwierająca wspomniany Jubileusz. Przewodniczył jej nowo wybrany Prowincjał, a homilię wygłosił przybyły na te uroczystości z Rzymu Generał Zakonu, o. Gerard Timoner OP. Po zakończeniu mszy św. Ojciec Generał dokonał pięknego i wzruszającego aktu rozesłania Braci i Sióstr od grobu św. Jacka, by głosić Ewangelię „wszystkim, wszędzie i na wszelkie sposoby”. Przeorysze i przeorzy wszystkich klasztorów otrzymali krzyże misyjne św. Jacka dla swoich Wspólnot.

Światowy Dzień Modlitwy o Pokój, 25 stycznia, poświęciliśmy błaganiu o ten wielki dar dla całego świata, ze szczególną nadzieją na zażegnanie niebezpieczeństwa wybuchu wojny za naszą wschodnią granicą. Niestety, 24 lutego wszyscy zapamiętamy jako dzień, w którym Rosja dokonała inwazji na niepodległą Ukrainę. Natychmiast pojawiły się pytania „co możemy zrobić?”, także my żyjące za kłauzurą. Podjęliśmy dodatkowe modlitwy oraz zdecydowaliśmy się na systematyczne udzielanie konkretnej pomocy materialnej dla Domu Św. Marcina de Porres prowadzonego przez naszych Braci w Fastowie. Dom w pierwszych dniach wojny stał się schronieniem dla dzieci ewakuowanych z Doniecka, a w tej chwili stanowi ważny ośrodek wszelkiego rodzaju pomocy organizowanej zarówno przez dominikanów jak i świeckich.

Wielkopostne dni skupienia poprowadził dla nas O. Hieronim Kaczmarek OP mówiąc m.in. o sztuce umierania, co jest tematem wartym głębszej refleksji, nie tylko w kontekście blisko toczącej się wojny. A jednak w jej cieniu tegoroczne przygotowanie do Świąt Wielkanocnych było bardzo szczególne.

Obchody Świętego Triduum Paschalnego przeżyliśmy w łączności z Chrystusem cierpiącym w naszych Siostrach i Braciach za wschodnią granicą. Wigilia Paschalna, przy udziale wiernych z okolicy, była dla nas wielkim znakiem nadziei płynącej z pustego grobu Zmartwychwstałego Pana.

Przed uroczystością Zesłania Ducha Świętego tradycyjnie odprawiłyśmy trzydniowe rekolekcje, a 1 czerwca w naszej kaplicy nowo poświęceni Bracia dominikanie celebrowali mszę św. prymicyjną z uroczystym błogosławieństwem każdej Siostry.

Lipiec był bardzo intensywny. Na początku miesiąca, jak co roku od wielu już lat, przyjęliśmy międzynarodową grupę studentów z Instytutu Tertio Millenio, którzy pod kierunkiem prof. George'a Weigla z USA, zapoznają się z nauką społeczną Kościoła. To spotkanie, podobnie jak wszystkie poprzednie, było dla obu stron ubogacające, zwłaszcza dzięki świadectwom i dzieleniu się wiarą. W kolejnych dniach gościłyśmy mistrzynie nowicjatów z trzech polskich klasztorów, odbywające swoje cykliczne spotkania. Jest to zawsze dobry czas dla Sióstr odpowiedzialnych za formację na podzielenie się doświadczeniami, rozmowy o współpracy i zwyczajne, siostrzane bycie razem. A 26 lipca, w dniu szczególnym dla nas i dla czcicieli św. Anny, od wieków przybywających na uroczystości odpustowe do tutejszego sanktuarium, aby wypraszać u Babci Pana Jezusa niezliczone łaski, dziękowałyśmy Bogu za opiekę Patronki tego miejsca. Sumie odpustowej, przy licznych udziałach księży i wiernych, przewodniczył przyjaciel naszego klasztoru, ks. bp Andrzej Przybylski.

W czasie wakacji na naszym terenie pracowała ekipa archeologów prowadząca badania przy symbolicznym grobie 28 rodaków rozstrzelanych przez Niemców w pierwszych dniach II wojny światowej. Niestety poszukiwania nie dały oczekiwanych rezultatów i nadal nie wiadomo, gdzie te osoby zostały pochowane.

Rozpoczęły się również prace przy zabytkowych organach, bardzo już zniszczonych i wymagających pilnego remontu: instrument został rozebrany i przewieziony do konserwacji. Stopniowo odnawiane są też stacje XVIII-wiecznej Drogi Krzyżowej znajdujące się wewnątrz klasztornej klauzury.

Sierpniową uroczystość św. Ojca Dominika, spędziłyśmy w radości i dziękczynieniu za dar Zakonu i powołania. Natomiast 17 sierpnia w naszej Prowincji czcimy jej założyciela św. Jacka Odrowąża. W Krakowie w Klasztorze Świętej Trójcy, który jest kolebką naszej Prowincji, odbyły się tego dnia uroczystości Jubileuszowe z udziałem byłego generała Zakonu o. Timothy'ego Radcliffa, a my świętowałyśmy we wspólnocie.

Przez całe lato, mimo uciążliwych upałów, przyjmowałyśmy liczne pielgrzymki, piesze i autokarowe. Szczególnym momentem jest dla nas co roku 12 i 13 sierpnia, kiedy gościmy najliczniejszą z nich – Pielgrzymkę Warszawską. Wspólnie z naszymi Braćmi i pracownikami podaliśmy temu zadaniu i wspomogliśmy utrudzonych pielgrzymów jak mogliśmy najlepiej. W drugiej połowie sierpnia nocowało u nas jeszcze kilka mniejszych grup zdążających na Jasną Górę, a sezon pielgrzymkowy zakończyli pątnicy z Jaworzna.

5 września, w uroczystość poświęcenia naszego kościoła, po długiej chorobie zmarła s. Ancilla, wieloletnia oddana Panu Bogu i Siostrzom zakrystianka. Pożegnałyśmy naszą Siostrę w święto Narodzenia NMP, odprowadzając Ją na wieczny spoczynek na cmentarz parafialny w Dąbrowie Zielonej przy udziale rodziny, przyjaciół, Braci Dominikanów i okolicznych Księży. A w życiu już tak jest, że smutek przeplata się z radością, i tego samego dnia, na porannej mszy św. s. Elia odnowiła na rok swoje śluby zakonne w naszej wspólnocie.

Lato niepostrzeżenie przeszło w jesień i nadszedł czas dorocznych ośmiodniowych rekolekcji, które odprawiłyśmy w atmosferze modlitewnego skupienia słuchając konferencji głoszonych przez naszego współbrata zakonnego o. Tomasza Nowaka.

21 października w krakowskim klasztorze Braci, odbyło się jubileuszowe spotkanie Rodziny Dominikańskiej. Świętoannieńską Wspólnotę reprezentowały: przeorysza s. Stanisława oraz siostry Anna i Elia, które po tych uroczystościach wyruszyły do Uherskiego Brodu w Czechach, gdzie w klasztorze sióstr wzięły udział w formacyjnym zjeździe nowicjatek naszego regionu.

W drugiej połowie listopada s. Stanisława, która jest członkinią Międzynarodowej Komisji Mniszek Dominikańskich, wyjechała do Rzymu na spotkanie robocze tejże Komisji.

Wraz z całym Kościołem w I niedzielę Adwentu rozpoczęliśmy czas oczekiwania na narodzenie Pana Jezusa. Dni skupienia poprowadził o. Paweł Klimczak OP dzieląc się z nami głębokim, teologicznym spojrzeniem na tajemnicę Wcielenia Syna Bożego.

Przybywających do naszego sanktuarium zachęcamy do zatrzymania się przy końcu alei lipowej, gdzie w miejscu przewróconego wiosną przez wiatr, zniszczonego krzyża upamiętniającego wielu poległych w naszej okolicy powstańców 1863 roku ustawiony został nowy krzyż z zachowaną koroną cierniową wykonaną z powstańczych kajdan.

Zbliżając się do świąt Narodzenia Pańskiego patrzymy wstecz i dostrzegamy jak wiele się wydarzyło, ile rzeczy udało się zrobić, ile zostało rozpoczętych, a to wszystko dzięki Waszej, Kochani, bezinteresownej i wiernej pomocy. Odwzajemniamy się Wam wszystkim zanosząc przez wstawiennictwo św. Anny gorące modlitwy za Was i za Wasze Rodziny ufając, że Pan sam obficie wynagrodzi Wasze starania i troskę o to, byśmy mogły w pokoju wypełniać naszą posługę w Kościele.

Drodzy Przyjaciele, tak Wam jak i nam ten rok upłynął pod znakiem wojny na Ukrainie i utraty poczucia bezpieczeństwa, ale także pod znakiem głębokiej solidarności, gotowości niesienia pomocy potrzebującym, współczucia i niezgody na bezprawie i przemoc. To wszystko niech będzie dla nas znakiem nadziei na przyszłość. Zło i przemoc nie mają ostatniego słowa. Tak jak pierwszym, tak też ostatnim słowem jest Słowo Boga przychodzące w ten niespokojny świat.

Niech nadzieja, którą przynosi Boże Dzieciątko towarzyszy Wam wszystkim w nadchodzące Świeta i cały 2023 rok.

Złączone w radości i modlitwie u Żłóbka

siostry dominikanki ze Świętej Anny